

פיצק'ילה

המעמד הזה כל שנה מערער מחדש, מצד אחד אנחנו לא באמת צריכים את היום הזה, את השעה הזו כדי לזכור ולהיזכר, ומצד שני יש משהו ביום הזה שמנקז את כל הגעגוע לרגע אחד. והנה לא יאומן שעברה עוד שנה, וזה כבר 14 שנים. 14 שנים בהן הגעגוע לא מרפה, הזמן כמו שתמיד אומרים לא עושה את שלו, הכאב הזה הוא כאב שלומדים לחיות איתו, כמו צלקת שחרוטה על הלב לעולמים.

אשתף אתכם – השבוע הייתי מאד מעורער עם עצמי, הרגע הזה של האזכרה כל שנה מכניס סטריס – מה להגיד, מה לספר, מה מצפים ממני להגיד ודיברתי על זה עם עמית ואמרתי שהאזכרה נועדה כדי שהאדם לא יישכח, לא יכול להיות שאדם ייעלם ככה מן העולם, עמית אמר לי: "היא לא נעלמה. אולי פיזית היא כבר לא פה, אבל הנשמה שלה מלווה אותך כל יום. רק צריך לשים לב לסימנים, פשוט תדבר איתה", ואז היא אמרה: "אחד הסימנים הכי טובים זאת המשפחה שלך והקשר עם המשפחה שלה. זה שהילדים גדלים יחד, שהם החברים הכי טובים, אולי זה בכלל סידור שלה".

יום למחרת הייתה לנו שיחה, או יותר נכון מונולוג שלי (במחשבות, שלא תחשבו שעמדתי ברחוב ודיברתי...) ואז נכנסתי לאוטו והיה רצף של 3 שירים שפשוט היו מסר, שירים שקשורים לשרון, קשורים לסיטואציה... אפשר לבחור להאמין או לא להאמין בזה.

אז אני עומד פה ומבקש ממך פיצקי, תשלחי לי סימנים, תבואי יותר לבקר, הדברים הקטנים האלה מזכירים לי שאת עדיין איתי בדרך. שאת רואה ושמחה, שאת יושבת לך שם עם כירבולית כמו שאהבת, חיוך על הפנים ואומרת לי – אתה בסדר!

אז, כפי שאני משתדל לעשות כל שנה, לספר איזה סיפור קטן של שרון ושלי, השנה בחרתי לספר איך בכלל הכרנו, אי שם באוגוסט 2003, זה היה ביום שישי, אני יצאתי עם חברים למועדון רבדים ובאותו ערב גם שרון הייתה שם עם חברות. אני לא זוכר בדיוק אבל הייתה איזו היכרות בין המעגלים... בכל מקרה... במשך כל הערב רקדנו באותה הסביבה, כמובן שאני ישר נדלקתי על שרון אבל לא היה לי את האומץ לגשת. גם התחילו איתה הרבה באותו ערב ואת כולם היא העיפה, אז חשבתי מה הסיכוי, ניסיתי כל פעם להתקרב קצת ולראות אם יש תגובה... ובסוף הלכתי על זה – והתחלנו לרקוד ביחד ומאותו רגע פשוט רקדנו יחד עד סוף הלילה... בסוף כל אחד היה צריך לחזור עם החברים אז ביקשתי את הטלפון. באותו תקופה לא היינו עם הטלפונים עלינו והלכנו לבר לבקש פתק כדי שהיא תרשום את הטלפון (עדיין יש לי את הפתק הזה איפשהו בבית...). ביום ראשון כשחזרתי לצבא התקשרתי אליה, היא בכלל חשבה שקוראים לי ברק, בהמשך שרון טענה שזה לא נכון... אבל כרגע אין מי שיסתור אותי. בכל מקרה מאז אותה שיחה אתם כבר יודעים את ההמשך. תודה על השנים שזכיתי להיות שלך, אני מתגעגע אלייך בכל יום.